

РЕШЕНИЕ

№ 19103

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20231110111286 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. чл. 415, ал.1 ГПК, вр.чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано по предявени от “***” ЕАД против Е. Т. М. и Т. Т. Т., обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца СОЛИДАРНО, както следва: сумите 1287,35 лева - главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия до имот, находящ се в ***, за периода от 01.05.2018 г. до 31.05.2020 г., ведно със законна лихва за период от 30.08.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 260,82 лева - мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 11.08.2022 г., 19,25 лева - главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.11.2019 г. до 31.05.2020 г., ведно със законна лихва за период от 30.08.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 4,58 лева - мораторна лихва за период от 31.12.2019 г. до 11.08.2022 г. , за които е издадена заповед за изпълнение от 20.09.2022 г. по гр. д. № 46 898/2022 г. по описа на СРС, 66 състав. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че в исковия период ответниците са били съпрузи и претендира сумите солидарно.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Е. Т. М. е подала писмен отговор. Не спори да е обитавала имота в исковия период и да е потребявала ТЕ в него. Не оспорва количеството потребена ТЕ в имота, доставена в исковия период. Сочи обаче, че в

исковия период като съпрузи с ответника са имали договорка ответницата да изплаща ипотечния кредит, а ответника – процесните суми. Поради това, както и обстоятелството, че с решение от 19.05.2020 г. по гр.д. № 56 508/2019 г. по описа на СРС, 89 състав бракът между двамата ответници е прекратен с развод, то оспорва да дължи сумите. В условията на евентуалност твърди, че дължи само ½ от сумите. Оспорва да е превела сума от 72,15 лв., както се сочи в исковата молба. Оспорва да е дала съгласие на дата 10.07.2013 г. другият ответник да подаде заявление-декларация за откриване на партида за имота на негово име. Позовава се на давност. Оспорва да е поставена в забава относно двете главници. Не спори, че е подала декларация вх. № Г-12158/04.08.2020 г. за прехвърляне на партидата на нейно име.

Извън срока по чл. 131 ГПК, ответникът Т. Т. Т. е подал отговор на исковата молба.. Сочи във възражението и в отговора, че не е живял в жилището и че с решение от 19.05.2020 г. по гр.д. № 56 508/2019 г. по описа на СРС, 89 състав бракът между двамата ответници е прекратен с развод. В подаденото възражение по реда на чл. 414 ГПК се позовава на настъпила погасителна давност.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковете по чл.422, ал.1 ГПК, вр.чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр.чл.149 ЗЕ:

За основателността на иска за заплащане цената на топлинната енергия ищецът следва пълно и главно да докаже, че през процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си, т.е. лице, което ползва на вещно или облигационно право на ползване. От приетия по делото нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 154, том IV, рег. № ***, дело № *** от 21.06.2003 г. по описа на нотариус И.Д., с район на действие СРС, се установява, че ответниците придобили, чрез покупко-продажба апартамент №1, находящ се в гр. ***.

По делото е прието като писмено доказателство заявление-декларация от Т. Т. за

откриване на партида, депозирана при ищеца на 10.07.2013г.

По делото е прието като писмено доказателство Решение № 92630 от 19.05.2020г., от което се установява, че сключеният между ответниците брак е прекратен по взаимно съгласие, като ползването на семейното жилище, а именно апартамент №1, находящ се в гр. ***, е възложено на ответницата Е. М. до навършване на пълнолетие на детето.

От представеното по делото заявление-декларация № 12158 от 04.08.2020г. се установява, че ответникът Е. М. е заявила да пред ищеца откриване на нова партида на нейно с оглед влязлото в сила бракоразводно решение.

От анализа на горните писмени доказателства може да бъде направен извод, че ответниците са били собственици на процесния недвижим имот за претендирания от ищеца период, като през това време са били в сключен брак.

Съгласно императивната разпоредба на чл.32, ал.2 СК, съпрузите отговарят солидарно за задълженията, поети от двамата или от единия от тях за задоволяване на нужди на семейството. Под "нужди на семейството" се разбират общите потребности на членовете на семейството, които според практиката главно са за снабдяване със храна, стоки, продукти, материали, заплащането на необходимите за съвместния живот разходи /включително за оправданите лични нужди на членовете на семейството/, задоволяването на които произтичат от изискванията за семейна солидарност, благополучие и взаимопомощ.

В конкретния случай се касае до солидарност на съпрузите, за възникнало задължение по време на техния брак, имащо за цел задоволяване на нужди на семейството. В този смисъл съдът счита, че по делото се установи по безспорен начин, че възникналото задължение по продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие, доставена до процесния имот, е за задоволяване на нужди на семейството, поради което ответниците, независимо, бракът им към настоящия момент е прекратен, следва да отговарят солидарно за възникналите към момента на сключване на брака им задължения.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без приемането им. Съгласно чл.150, ал.3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява ответникът да се е възползвали от правото си по чл.150, ал.3 ЗЕ.

Съгласно чл.143 ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се

определя от лицето, извършващо дялово разпределение на топлинната енергия в сградата съгласно методика по наредбата.

Ответниците са упражнили своевременно правата си по чл. 120 ЗЗД като са направили възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните от ищеца с исковата молба вземания, което е частично основателно.

Съгласно разясненията, дадени с ТР №3/2011г. по тълк. дело №3/2011г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания” по смисъла на чл.111, б.,в” ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чието падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл.155 и чл.156 ЗЕ вземанията на топлофикационното дружество съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б.,в” ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, а ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 46898/2022г. по описа на СРС, 66-ти състав, на 30.08.2022г.

По отношение на процесните вземания приложение намират ОУ от 2016г., като съгласно чл.33, ал.1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Доколкото заявлението по чл.410 ГПК е депозирано на 30.08.2022г., то следва да се приеме, че вземанията на ищеца за периода от 05.2018г. до 30.08.2019г., вкл. са погасени по давност.

При кредитиране заключението на ССЧЕ се установява, че за посочения период размерът на реално потребеното количество топлинна енергия при съобразяване с изравнителните сметки е за сумата от 1141.63 лв., представляваща главница за периода 30.08.2019г. до 31.05.2020г. Съдът служебно изчисли размера на главницата, като взе предвид данните от заключението на ССЧЕ, от което се установява, че за периода 01.07.2019г.-31.05.2020г. задължението за главница възлиза в размер на 1180.55 лв., но с оглед обстоятелството, че задължението за 7м. също е погасено по давност.(доколкото изискуемостта му настъпва на 15.08.2019г., съгласно чл.33, ал.1 от ОУ, то от сумата в размер на 1180.55 лв. - 38.92 лв., представляваща сума за БГВ =1141.63 лв.)

В този смисъл, задълженията за периода 05.2018г. до 30.08.2019г. възлиза в размер на 1141.63 лв., до която сума искът е основателен и следва да се уважи, а за горницата до пълния предявен размер от 1287.35 лв., следва да се отхвърли като погасен по

давност.

Настоящият съдебен състав намира, че следва да бъде уважен и искът за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, тъй като по делото са ангажирани писмени доказателства – справка за дялово разпределение /л.36 от делото/, че услугата е извършвана в процесния период. По делото се установява, че за периода от м.11.2019 г. до м.05.2020г. начислената цена за предоставената услуга дялово разпределение на топлинна енергия е в размер на 19,25 лв., до която сума искът е основателен и следва да се уважи.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на акцесорните искове предполага наличие на главни задължения и забава в погасяването на същите.

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия консумирана през процесния период, както беше посочено по-горе са приложими Общи условия на ищеца, одобрени с Решение №ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР. Съгласно чл. 32, ал. 1 и ал. 2 от ОУ от 2016г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването /по прогнозно количество/, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от Наредбата /на база реален отчет/, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал. 3 на чл. 32 от ОУ от 2016г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 на чл. 33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал.2. Доколкото от представените по делото доказателства се установява, че на ответника е начислявана топлинна енергия по прогнозен дял, приложим е чл.32, ал. 3 от ОУ. Спрямо общата фактура по чл. 32, ал. 3 от ОУ за 2018г., обаче разпоредбата на чл. 33, ал. 4 от ОУ е неприложима, тъй като отчитането на ИПРО, изготвянето на изравнителната сметка и издаването на общата фактура за тези периоди е настъпило след предвидения в ОУ от 2016г. 45-дневен

срок за плащане. С оглед изложеното и при липса на възможност да се приложи уговореното и предвид разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, ответникът изпада в забава след покана, каквато ищецът не твърди и не доказва да е отправил.

Предвид изложеното, исковите за лихви са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исковите.

Дължимите разноски, направени в производството по чл. 410 ГПК са в размер на 81,44 лв., представляващи заплатена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, съобразно уважената част от исковата претенция (73,85%) в полза на ищеца следва да се присъди сумата от 60,14 лв., която сума следва да бъде заплатена от ответниците в условията на разделност или всеки следва да заплати сумата в размер на 30.07 лв.

За исковото производство на ищеца му се следват разноски съобразно уважената част от исковата претенция (73,85%). Направените от него разноски възлизат в общ размер на 470,82 лв., в този смисъл, ответниците следва да заплатят на ищеца при условията на разделност сторените от него разноски, съобразно уважената част от исковите в размер на 347,70 лв. или всеки по 173,85 лв., представляваща заплатена държавна такса, възнаграждение на вещо лице по ССЧЕ и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по чл. 78, ал. 8 ГПК в размер на 100 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответницата Е. М. има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковите, в размер на 130,75 лв. (500 лв. разноски за адв. възнаграждение X 26.15% отхвърлена част от исковата претенция).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1 ГПК, че Е. Т. М. ЕГН *****, с в адрес *** и Т. Т. Т. ЕГН*****, с адрес в *** , дължат солидарно на „****“ ЕАД, ЕИК ***, сумите както следва:

– на основание чл.79,ал.1,пр.1 ЗЗД, вр.чл.149 ЗЕ, сумата от **1141,63 лв.**, представляваща цена на ползвана топлинна енергия за топлоснабден имот – апартамент № 1, находящ се в гр. ***, , абонатен № ***, **за периода от 30.08.2019г. до 31.05.2020г., ведно със законната лихва** от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №46898/2022г. по описа на СРС, 66-ти състав – 30.08.2022г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цената на

потребена топлинна енергия до пълния предявен размер от 1287,35 лева, като погасена по давност;

– на основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ сумата от **19,25 лв.**, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение **през периода от м.11.2019 г. до м.05.2020г.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №46898/2022г. по описа на СРС, 66-ти състав – 30.08.2022г. до окончателното изплащане на задължението;

ОТХВЪРЛЯ исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **260,82 лева** - мораторна лихва за забава от 15.09.2019 г. до 11.08.2022 г., начислена върху вземането за ТЕ в размер на 1287,35 лв. и за сумата от **4,58 лв.** – лихва за забава, начислена върху вземането за дялово разпределение в размер на 19.25 лв., за периода от 31.12.2019 г. до 11.08.2022 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Е. Т. М. ЕГН *****, с в адрес *** и Т. Т. Т. ЕГН*****, с адрес в ***, **да заплатят на „***“ ЕАД, ЕИК *****, всеки поотделно сумата от **30,07 лв.**, представляваща разноски **в заповедното производство** по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 44898/2022г. по описа на СРС, 66-ти състав, както и **да заплатят** поотделно сумата от **173,85 лв.**, представляваща разноски **в исковото производство**.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК „***“ ЕАД, ЕИК *** да заплати на Е. Т. М. ЕГН *****, с в адрес ***, сумата от **130,15 лв.** представляваща разноски **в исковото производство**.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____